

7DE JAARGANG, NR. 129
14 DECEMBER 2009

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

6 PLATEN

Carla Bley, Robin Verheyen, Ahmad Jamal, Van der Grinten/Van Ruller, YPF, Bona, Colette Wickenhagen, Christian McBride, Yusef Lateef, Abdullah Ibrahim e.a.

15 CONCERTEN

Branford Marsalis, Abdullah Ibrahim, Trio Corea, Clarke en White.

18 OVERIGE ARTIKELEN

pg 18: 'Muziek doet er toe.'

JAZZFLITS 130

staat 11 januari 2010 op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**BENJAMIN HERMAN IN JURY
 DELOITTE JAZZ AWARD 2010**

Saxofonist Benjamin Herman is jury-lid bij de Deloitte Jazz Award 2010. Samen met onder anderen Amanda Kuyper, Jan Menu en Bert Vuijsje selecteert hij eind januari zes kandidaten voor de voorronde. Die vindt 2 maart 2010 in de Amsterdamse club Toomler plaats.

Uit de voorronde gaan drie musici naar de finale op 14 april in het Amsterdamse Bimhuis. Die avond wijzen de juryleden de winnaar van de Award 2010 aan. Zowel in de voorronde als de finale worden de deelnemers begeleid door een ritmesectie onder leiding van bassist Stefan Liestro, ooit zelf winnaar van Deloitte Jazz Award.

De strijd om de Deloitte Jazz Award staat open voor in Nederland gevestigde jazzmusici die hier al bekendheid hebben verworven en die aan het begin staan van een internationale carrière. De kandidaten moeten tevens leider zijn van een groep en eigen repertoire componeren. Groepen komen niet in aanmerking voor deelname. De winnaar van de Deloitte Jazz Award krijgt een bedrag van 20.000 euro. De twee verliezende finalisten ontvangen ieder een stimuleringsprijs van 2.500 euro.

De medewerkers van JazzFlits wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2010.

(Met als het even kan ook een vlokje 'Snei':
<http://www.youtube.com/watch?v=GYZQzvPWxKs>)

ia 77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

**BBG TRIO ONTVANGT EDISON JAZZ NATIONAAL
 TIJDENS GALA IN EINDHOVEN**

Het BBG Trio staat op het punt om zijn Edison te ontvangen. V.l.n.r. presentator Co de Kloet, pianist Michiel Borstlap, bassist Ernst Glerum en drummer Han Bennink.

In het Eindhovense Muziekcentrum Frits Philips zijn 18 november de Edison Awards Jazz en World uitgereikt. Het BBG Trio (foto) kreeg van Co de Kloet de Edison uitgereikt voor de cd 'Monk, vol. 1'. Izaline Calister en Fay Claassen ontvingen een Edison in de categorieën World en Jazz Vocaal. Sabrina Starke mocht voor haar debuut-cd 'Yellow Brick Road' de Jazzism Publieksprijs naar huis nemen. Het gala werd besloten door zangeres Dianne Reeves, die met het Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza een volledig concert gaf.

Verslag en foto: Tom Beetz

PIA BECK OVERLEDEN

Pianiste Pia Beck is 26 november in Torremolinos overleden. Ze was 84. Met haar Pia Beck Trio nam ze in 1950 'Pia's Boogie' op, dat een grote hit werd en haar wereldwijd faam bezorgde. Zelf zag ze zich meer als entertainer dan als jazzpianist.

...vervolg linkerkolom pagina 2

NIEUWS

VERVOLG VAN PAGINA 1

PIA BECK OVERLEDEN

Beck maakte in de jaren veertig naam als lid van The Millers van Ab de Molenaar. In 1949 startte ze haar eigen trio. In de VS stond ze bekend als The Flying Dutchess. Ze trad er op in Birdland en de Down Beat Club. Pia Beck emigreerde in de jaren zestig naar Spanje waar ze een pianobar begon. Eind jaren zeventig maakte ze een comeback en trad ze internationaal op met onder meer de Dutch Swing College Band. In 2003 nam Pia Beck afscheid van de podia. "Ik wil nooit meer naar de kapper hoeven", vertrouwde ze het dagblad Trouw bij die gelegenheid toe.

Tobias Delius mag VS niet in

Saxofonist Tobias Delius is in Chicago de toegang tot de VS ontzegd. Hij wilde eind november als toerist een aantal informele concerten met vrienden meespelen, zo vertelde hij de autoriteiten. Die hadden echter via een website concertdata en entreeprijzen van zijn optredens gevonden en geloofden hem niet. Delius kon rechtsomkeert maken met een stempel in zijn paspoort waaruit blijkt dat hem ooit de toegang tot de VS is geweigerd.

Buitenlandse musici mogen in de VS alleen spelen met een werkvergunning. Het aanvragen daarvan is zeer tijdrovend en de kosten zijn hoog. Onder meer uit angst voor illegale immigratie is in de VS het beleid op dit punt recentelijk aangescherpt. Dit belemmert de speelmogelijkheden van buitenlandse musici danig. De Stichting dOek in Amsterdam is samen met de vereniging BIM een actie begonnen om de Nederlandse politiek hierop te wijzen.

Er wordt een manifest geschreven waarin zowel de financiële als de artistieke kant van de kwestie wordt belicht.

Sean Bergin maakt eigen tijdschrift

Na de Youp, de Linda, de Sinterklaas en de Janine is er nu ook de Sean. Het is het eigen tijdschrift van saxofonist Sean Bergin en sinds eind november te koop. Het blad is niet op papier verschenen, maar op cd-rom. In de Sean zijn Sean Bergins levensverhaal, zijn discografie en een aantal foto's uit Seans archief te vinden. Ook gaf Bergin voor de gelegenheid drie interviews aan Kees Stevens. Daarin komen zijn leven, zijn workshops en zijn manier van componeren ter sprake. Info bij: keesstevens@kpnplanet.nl.

PODIA

RITA REYS MET '65 YEARS ON STAGE JUBILEE' IN ROTTERDAM

In 'Talk & Play', de serie gesprekken die journalist Koen Schouten (rechts) in De Unie over de rock 'n roll-attitude in de jazz voert, was het 18 november de beurt aan zangeres Rita Reys. Ook gaf ze die dag als onderdeel van haar '65 Years on Stage Jubilee' een concert in dit Rotterdamse etablissement. Ze deed dat samen met Peter Beets op piano en Ruud Jacobs op bas. Beide heren zijn ook te horen op 'Young at Heart', de nieuwe cd van Rita Reys, die begin volgend jaar uitkomt. Op die plaat staat nooit eerder door haar gezongen repertoire, zowel afkomstig uit The Great American Songbook als van meer hedendaagse componisten. Als gast zijn Scott Hamilton op sax en Thijs van Leer op orgel van de partij. Verder zijn gitarist Martijn van Iterson en slagwerker Joost Patocka op de plaat te horen. Rita Reys viert 21 december haar 85ste verjaardag in het Pim Jacobs Theater te Maarsse. (Foto: Joke Schot)

VIERDE JAZZDAG VINDT 7 MEI 2010 PLAATS

De vierde editie van de Jazzdag, de grootste netwerkbijeenkomst van de Nederlandse jazz, vindt plaats op vrijdag 7 mei 2010 te Amersfoort. De organisatie hoopt meer dan twaalfhonderd nationale en internationale jazzprofessionals te mogen begroeten.

Het dagprogramma van de Jazzdag bestaat uit seminars, workshops en presentaties. Tijdens het avondprogramma krijgen jazzformaties andermaal de gelegenheid om zich tijdens korte optredens aan de aanwezigen te presenteren. De deelnemers aan deze showcases worden geselecteerd door een programma-commissie, bestaande uit ervaren programmeurs. De Jazzdag, eerder de Dag van de Nederlandse Jazz genaamd, is een initiatief van Buma Cultuur, in samenwerking met Stichting JazzNL, de Nederlandse Toonkunstenaarsbond, Muziek Centrum Nederland en Radio 6/NPS. Het doel van de dag is 'het verstevigen en uitbouwen van het (inter)nationale netwerk en de infrastructuur van de Nederlandse jazzsector'. De organisatoren van de Jazzdag hopen dat hun initiatief bijdraagt aan een verdere professionaliteit van de jazzsector.

NIEUWS

Amsterdams concert J.J. Johnson bij MCN op cd verschenen

Bij het Muziek Centrum Nederland (MCN) is deel drie van de cd-reeks 'Jazz at the Concertgebouw' verschenen. Op deze cd, met als titel 'What's New', staan nooit eerder uitgebrachte opnamen van het nachtconcert dat het J.J. Johnson Quintet op 17 augustus 1957 gaf in het Amsterdamse Concertgebouw. De trombonist werd begeleid door saxofonist Bobby Jaspar, pianist Tommy Flanagan, bassist Wilbur Little en drummer Elvin Jones. Bij de cd is een boekje gevoegd met concertfoto's van Ed van der Elske. De toelichting schreef Bert Vuijsje.

Filmmuziek Jef Neve op verzamel-cd

Onder de titel 'Soundtracks' is bij Universal een cd verschenen met filmmuziek van pianist Jef Neve. Op de plaat staat de muziek die hij schreef voor de films 'De helaasheid der dingen' en 'Dagen zonder lief'. Behalve Neve werkten onder anderen Piet Verbist (b), Pascal Schumacher (vibr) en Teun Verbruggen (dr) aan de opnamen mee.

Nieuwe album Benjamin Herman verschijnt deze maand in Japan

Het tiende album van saxofonist Benjamin Herman, 'Blue Sky Blond', komt op 16 december uit in Japan. De Japanse versie bevat twee extra tracks. Op het album is ook popmuzikant Paul Weller te horen. Weller speelt op 'Lowryder', 'Sunday Blossom', 'Black Mote' en 'Indian Hay' mee op diverse instrumenten.

Nieuwe cd Ack van Rooyen

Onder de titel 'Celebration' verschijnt deze maand bij Mons Records een nieuwe cd van trompettist Ack van Rooyen en saxofonist Paul Heller. Op de cd zijn verder pianist Hubert Nuss, bassist John Goldsby en drummer Hans Dekker te horen. Van Rooyen wordt 1 januari 80 jaar en grijpt deze mijlpaal aan voor een korte tournee door Nederland en Duitsland.

Fan start Rob Madna-website

Rob Madna-liefhebber Wim de Haan is een website begonnen waarop hij alle informatie over zijn idool wil bundelen. Die is veel te veel versnipperd over internet, vindt De Haan. Op de website is ook beeld en geluid van de in april 2003 overleden pianist/componist te vinden. Daaraan werd eind november nog een video-opname uit 1965 toegevoegd van Rob Madna bij het Orkest Frans de Kok. (<http://www.robmadna.info/>)

PRIJZEN

AWARD BUSSUMSE JAZZCLUB VOOR DIM KESBER

Uit handen van Aad Bos (rechts) kreeg jazzveteraan Dim Kesber (80) zondagmiddag 29 november in Bussum de Jazzclub 'Langs de Lijn' Award 2009. Hij was samen met fluitiste Ellen Helmus en pianist Karel Boehlee door een driekoppige jury voorgedragen, waarna de leden hem in meerderheid uitkozen. En terecht, want met een muzikale loopbaan van maar liefst 65 jaar is de klarinettist/sopraansaxofonist uniek in ons land. De laatste jaren speelde Desber vooral met jonge jazzmusici, op wie hij zijn aanstekelijke enthousiasme met zichtbaar plezier overdroeg. Het concert van de drie genomineerden, aangevuld met de topmuzikanten bassist Frans van Geest, drummer Gijs Dijkhuizen en zangeres Lydia van Dam, was zinderend. Het zal dan ook niet alleen in de gedachten van de Award-winnaar voortleven, maar in die van alle bezoekers.

(Verslag en foto: Henk de Boer)

WAYNE SHORTER ONBETWISTE FAVORIET BIJ LEZERS VAN JAZZMAGAZINE DOWNBEAT

Saxofonist Wayne Shorter is veruit de populairste jazzmusicus bij de lezers van het Amerikaanse blad DownBeat. In de jaarlijkse Readers Poll staat hij met ruim negenhonderd stemmen bovenaan in de categorie sopraansaxofoon. Ook is hij tot componist van het jaar gekozen.

Met 876 stemmen kan alleen toetsenist Chick Corea in zijn schaduw staan. Met dat aantal voert hij de categorie 'Electric Keyboard' aan. Andere lijstaanvoerders ontvingen grofweg tussen de vierhonderd en zevenhonderd stemmen. Enkele namen: Joey DeFrancesco (beste organist), James Carter (beste bariton-saxofonist), Gary Burton (beste vibrafonist), Pat Metheny (beste gitarist), Wynton Marsalis (beste trompettist) en Sonny Rollins (beste tenorsaxofonist). Rollins is ook gekozen tot 'Jazz Artist of the Year'. De vorig jaar overleden trompettist Freddie Hubbard krijgt een plek in de 'DownBeat Hall of Fame'.

De lezers van het Amerikaanse blad vinden Sonny Rollins' 'Road Shows, Vol. 1' het beste album dat in de periode augustus 2008 tot augustus 2009 verscheen. 'Earfood' van het Roy Hargrove Quintet eindigde op de tweede plaats. Met 'Pass It On' veroverde het Dave Holland Sextet plek drie. In de DownBeat Readers Poll kunnen lezers jaarlijks hun muzikale voorkeuren uitspreken. De Poll is een vast onderdeel van het decembernummer.

... voor meer winnaars van de Readers Poll 2009 en een overzicht van de vijftien beste jazzalbums, zie pag. 5.

NIEUWS

Saxofonist James Carter krijgt Preis der Deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz en blues is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2009/4' toegekend aan de albums 'Heaven on Earth' van James Carter & John Medeski, 'Living in the Light' van Ronnie Earl & The Broadcasters en 'Naurabox Fortissimo - Eine deutsche Jazzologie', een zesdelige cd-box samengesteld door Michael Naura. De 'Preis der deutschen Schallplattenkritik' werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten. Die willen met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

Johan Plomp. (Persfoto)

Rotterdam Jazz Orchestra presenteert nieuw programma

Het Rotterdam Jazz Orchestra heeft op 3 december in de Doelen te Rotterdam het programma gepresenteerd waarmee het orkest volgend jaar een theatertour zal maken. Het bestaat uit een aantal nieuwe stukken van leider Johan Plomp. Stukken waarin hij 'de muziek gebruikt om zijn eigen verhaal te vertellen'. Hij doet dat voor de pauze in 'Things I'm Not Afraid Of', waarin hij 'zijn emoties de vrije loop' laat. Na de pauze staan de orkestleden centraal. Plomp maakte voor hen een aantal 'op het lijf geschreven' stukken. Deze zestien stukken staan ook op 'Suite to A T', de laatste cd van het orkest, die in september verscheen.

PRIJZEN VERVOLG

DRIE ARRANGEMENTEN VINCE MENDOZA MAKEN KANS OP GRAMMY AWARD 2010

Drie arrangementen van Vince Mendoza, dirigent en artistiek leider van het Metropole Orkest, dingen mee naar een Grammy Award 2010. Dat blijkt uit de lijst van nominaties die 2 december werd gepubliceerd. De winnaars van de Grammy Awards worden op 31 januari in Los Angeles bekendgemaakt.

Twee bewerkingen zijn genomineerd in de categorie 'Best Instrumental Arrangement'. Ze staan op de cd 'Revolutions', die Mendoza met Jim Beard en het Metropole Orkest maakte, en op de cd 'The Comet's Tail: Performing The Compositions Of Michael Brecker', een productie op naam van Chuck Owen & The Jazz Surge. Van de eerste plaat sprong het nummer 'Hope' bij de jury in het oog en van de tweede het stuk 'Sling and Arrows'. In de categorie 'Best Instrumental Arrangement Accompanying Vocalist(s)' is Mendoza voorgedragen met 'My One And Only Thrill', dat te vinden is op het gelijknamige album van zangeres Melody Gardot. Vince Mendoza werd reeds 22 keer voor een Grammy genomineerd. Hij won er tot nu toe vijf.

In de categorie 'Best Contemporary Jazz Album' is werk genomineerd van Stefon Harris & Blackout, Julian Lage, Philippe Saisse, Mike Stern en Joe Zawinul & The Zawinul Syndicate. De vocalisten Randy Crawford, Kurt Elling, Roberta Gambarini, Luciana Souza en Tierney Sutton zijn in de race voor een Grammy Award 'Best Vocal Jazz Album'.

De Grammy Awards zijn prestigieuze prijzen. Ze worden jaarlijks in tientallen categorieën uitgereikt door de Amerikaanse platenindustrie.

... voor een overzicht van de Grammy-genomineerden in de diverse jazzcategorieën, zie pag. 20.

JASON YARDE ONTVANGT EERSTE BRITSE CONTEMPORARY JAZZ COMPOSITION AWARD

Saxofonist Jason Yarde heeft 1 december in Londen de eerste Contemporary Jazz Composition Award gekregen. Met de prijs werd zijn compositie 'Rhythm & Other Fascinations' beloond. De Award is een van de dertien Composer Awards die de organisatie BASCA (British Academy of Songwriters, Composers and Authors) dit jaar uitreikte.

In de jazzcategorie waren ook Barry Guy met het stuk 'Schweben; Aye But Can Ye?' en John Surman met zijn 'Rain on the Window' genomineerd. Dat hedendaagse jazzcomposities dit jaar als categorie zijn toegevoegd, heeft volgens Sarah Rodgers van BASCA alles met kwaliteit te maken. Op de website van de Composer Awards zegt ze daarover: "There is a new generation of jazz composers – artists who are both outstanding instrumentalists and whose expressive talent is making fascinating inroads into the composed medium while retaining the instinct for improvisation. We want to recognise and encourage them."

British Composer Awards werden ook uitgereikt in categorieën als 'Chamber', 'Vocal', 'Choral', 'Wind Band or Brass Band', 'Orchestral' en 'Stage Works'. Voor de compositieprijzen komen stukken in aanmerking die voor het eerst tussen april 2008 en maart 2009 in Groot Brittannië werden uitgevoerd. De uitreiking was ook via BBC Radio 3 te volgen.

(<http://www.britishcomposerawards.com>)

DOWNBEAT READERS POLL

ALBUM OF THE YEAR

1. **Sonny Rollins**
Road Shows, Vol. 1
2. **Roy Hargrove Quintet**
Earfood
3. **Dave Holland Sextet**
Pass It On
4. **James Moody/Hank Jones**
Our Delight
5. **Jim Hall/Bill Frisell**
Hemispheres
6. **Joe Lovano**
Symphonica
7. **Danilo Perez**
Across the Crystal Sea
8. **Rudresh Mahanthappa**
Kinsmen
9. **Joshua Redman**
Compass
10. **Kurt Rosenwinkel**
The Remedy
11. **e.s.t.**
Leucocyte
12. **Charlie Haden Family & Friends**
Rambling Boy
13. **Dee Alexander**
Wild is the Wind
14. **Jeff 'Tain' Watts**
Watts
15. **Donny McCaslin**
Recommended Tools

INSTRUMENTALISTEN

klarinet Paquito D'Rivera (zie afbeeld.)
akoestische bas Christian McBride
piano Herbie Hancock
elektrische bas Stanley Clarke
drums Jack DeJohnette
altsaxofoon Kenny Garrett
percussie Poncho Sanchez
fluit Hubert Laws
trombone Robin Eubanks

VOCALISTEN

zanger Kurt Elling
zangeres Diana Krall

OVERIG

BENJAMIN HERMAN MAAKT SPECIAAL ALBUM VOOR PENSOENGERECHTIGDE JULES DEELDER

Benjamin Herman (rechts) kijkt toe hoe Jules Deelder een krabbel zet op zijn album 'Deelder 65'. (Foto: Joke Schot)

Dichter Jules Deelder bereikte 24 november de pensioengerechtigde leeftijd. Hij vierde dat in de Rotterdamse eetwinkel Dado in aanwezigheid van onder anderen zijn dochter Ari en The New Cool Collective met als speciale gast saxofonist Ger Sax. Deelder kreeg tijdens het feest het album 'Deelder 65' van saxofonist Benjamin Herman uitgereikt. Het is uitgebracht op een 10-inch ep met extra cd en bestaat uit drie composities van Benjamin Herman, twee composities van Deelder zelf en een niet eerder gepubliceerd verhaal. De eerste oplage van negenhonderd stuks was al binnen een dag uitverkocht.

IEDEREEN BLIJ MET BREDA JAZZ FESTIVAL

Het Breda Jazz Festival valt bij iedereen goed in de smaak. Dat blijkt uit een onderzoek van de Nationale Hogeschool voor Toerisme Breda (NHTV) dat 4 december werd gepubliceerd. Het festival heeft voor de gemeente Breda een economisch effect van ruim 13 miljoen euro. Bezoekers waarderen het met een acht, en ondernemers en omwonenden geven het een 7,8 als cijfer.

De NHTV deed het onderzoek naar aanleiding van het Breda Jazz Festival van dit jaar. De horeca profiteert het meest van het evenement. De 250.000 festivalbezoekers aten en drinken in vier dagen voor 6,4 miljoen euro. Overnachtingen brachten voor hotels en campings samen 2,6 miljoen euro in het laatste. Bezoekers gaven 1,2 miljoen euro uit om naar Breda te reizen. Ongeveer een op de drie ondervraagden had last van de drukte en het geluid, zo bleek ook nog.

In 2010 viert het Breda Jazz Festival van 13 tot en met 16 mei zijn veertigste editie. Het festival staat op nummer twintig in de top honderd van jaarlijks terugkerende evenementen. Het jazzfestival in Den Bosch staat daarin op de 54ste plaats en het North Sea Jazz Festival op de 98ste.

Wilt u een kosteloos abonnement op JazzFlits?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com (klik hier) met als onderwerp 'abonnement'. U krijgt JazzFlits dan twintig keer per jaar in uw elektronische postbus.

DE BESTE TRACKS VAN BUD POWELL

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton voor zijn wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC 3.

AANBEVOLEN ALBUM:
The Amazing Bud Powell.
Vols 1 and 2 (Blue Note)

DE BESTE TRACKS:

Bud's Bubble

Album: Bud Powell Trio Plays
Label: Roulette

Tempus Fugue-It

Album: Complete Bud Powell on Verve
Label: Verve

All God's Chillun Got Rhythm

Artiest: Bud Powell/Sonny Stitt Quartet
Album: Tempus Fugue-It
Label: Proper

Bouncing With Bud

Dance of the Infidels

Un Poco Loco

It Could Happen To You (alternate take)

Parisian Thoroughfare

Album: Amazing Bud Powell Vol 1
Label: Blue Note

The Glass Enclosure

Collard Greens and Black Eyed Peas

Album: Amazing Bud Powell Vol 2
Label: Blue Note

John's Abbey

Album: Time Waits
Label: Blue Note

Borderick

Album: The Scene Changes
Label: Blue Note

Stairway to the Stars

Artiest: Dexter Gordon
Album: The Complete Blue Note Sessions
Label: Blue Note

Alyn Shipton laat op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

OVERIG NIEUWS VERVOLG

Boy Edgar-jury bijeen voor beraad

De jury van de VPRO/Boy Edgar Prijs 2010 is eind november voor het eerst bijeengekomen. De leden zijn dit jaar: Frank van Berkel (programmeur Jazz International Rotterdam), Simon Korteweg (jazzcriticus), Joop Mutsaers (programmeur Jazz in Arnhem), Ton Ouwehand (recensent) en Vera Vingerhoeds (programmamaker VPRO-radio). Naar verwachting wordt de naam van de winnaar in de loop van januari bekendgemaakt.

The Ex sluit 2010 in Ethiopië af

De formatie The Ex verblijft de laatste week van december in Ethiopië. Ze zullen in Addis Abeba musiceren en workshops geven. De saxofonisten/klarinettenisten Ken Vandermark en ICP-lid Ab Baars zullen de workshops geven, onder meer op de Yared Music School. Ook spelen zij tijdens de concerten, onder andere samen met drummer Paal Nilssen-Love, The Ex Guitars (Andy Moor en Terrie Ex) en diverse Ethiopische muzikanten.

Loosdrechtse jazzcafé De Otter gestopt

Het Loosdrechtse jazzcafé De Otter is niet meer. Volgens uitbater Edwin Marschall was de sluiting door de crisis onontkoombaar. De jazz liep al een tijdje niet meer, zo zegt hij in De Gooi en Eemlander van 30 november: "Ik heb entree moeten heffen. Maar mensen draaiden zich op de drempel om vanwege die vijf euro, terwijl er muzikanten van naam stonden. Die worden trouwens ook niet goedkoper." Bassist Ruud Jacobs, die regelmatig in De Otter speelde, reageert in de krant met onbegrip: "Ontzettend jammer. Ik snap het gewoon niet. Het zat er altijd bomvol. Op donderdag vierden wij ons feestje. Tien dagen terug was de laatste keer. Ik hoop echt niet dat dit het einde is." Marschall ook niet. Hij hoopt dat het jazzpodium na een overname wordt voortgezet.

Folkert Oosterbeek krijgt stipendium stichting Jazz Talent

Pianist Folkert Oosterbeek (26) heeft begin december in Amsterdam het jaarlijkse stipendium van de stichting Jazz Talent ontvangen. Hij krijgt een studiebeurs van 2.500 euro. Het stipendium is bedoeld voor een zojuist afgestudeerde student aan het Amsterdamse Conservatorium. Oosterbeek sloot dit jaar zijn master-opleiding af met een 9,5. De bijdrage werd voor de tiende keer door de stichting verleend. Een van de vorige winnaars was saxofoniste Tineke Postma.

ICP Orkest en Bik Bent Braam naar Sicilië

Het ICP Orkest en Bik Bent Braam geven tussen 9 en 16 december een serie concerten in Palermo. De concerten maken deel uit van de eindejaarsserie 'Exit', georganiseerd door Curva Minore. Onder de noemer Dutch/Sicilian Connection geven leden van beide groepen tevens concerten in kleine formaties met Italiaanse collega's. Ook geven vier leden van Bik Bent Braam een workshop 'Improvisatie volgens de Nederlandse school'. Na vier lesdagen presenteren de deelnemers zich op 16 december samen met de leden van Bik Bent Braam in een groot slotconcert.

Nieuwe cd Franz von Chossy in januari te koop

De volgende maand verschijnt de cd 'Pendulum' van pianist Franz von Chossy bij het EtceteraNOW-label. Het album is opgenomen in de Fattoria-studio's in Osnabruck. Von Chossy wordt begeleid door Clemens van der Feen op contrabas en Paul Wiltgen op drums.

CD-RECENSIES

CARLA BLEY, STEVE SWALLOW & THE PARTYKA BRASS QUINTET Carla's Christmas Carols

Watt

Je ziet het ook in Nederland steeds vaker: koren die in de kerst-tijd Christmas carols uitvoeren. Het overbekende repertoire wordt vaak nogal zoet uitgeserveerd. De Christmas carols van orkestleider/arrangeur Carla Bley zijn heel andere koek. Om te beginnen worden ze niet gezongen. En alhoewel gedragen van sfeer, bevatten de arrangementen humor en diverse muzikale verrassinkjes. Voor haar kerst-cd nodigde Carla Bley het Partyka Brass Quintet uit. Dat bestaat uit twee trompettisten/bugel-spelers, een trombonist, een hoornist en een tubaïst. Ook waren een celesta en buisklokken in de studio aanwezig. Zelf is ze op piano te horen. Steve Swallow bespeelt de bas.

Mevrouw Bley selecteerde een aantal traditionals en passende eigen composities. Hoewel ze regelmatig een eigenwijze draai aan het materiaal geeft, dolt ze niet met de kerstsfeer. Neem bijvoorbeeld het openingsstuk: 'O Tannenbaum'. Het loopt wel uit de rails, maar beschaafd. Ik genoot met een brede grijns van dit in mijn oren geheel verlepte liedje. In 'God rest ye merry gentleman' houdt ze zich liefdevol aan de melodie. In de improvisaties schakelt ze echter onopvallend over naar een folkloristisch gespeelde 5/4-maat. Dat verruimt de muziek en geeft de melodie een hup extra mee. Toen ik de volgende morgen wakker werd zat die nog steeds in mijn hoofd. 'Jingle Bells' heeft een outfit gekregen, waarin het riedeltje weer fris oogt. Bley laat de begeleiding op 1 en 3 spelen en laat de accenten in de melodie op 2 en 4 vallen. In het eigen werk van Carla Bley is het spel wat lichter en sneller. Dat vormt een aangenaam contrast met de oude melodieën. Ik kan de cd zeer aanbevelen. Het is feest om die te beluisteren, ook buiten de kersttijd.

Hessel Fluitman

ROBIN VERHEYEN Starbound Pirouet

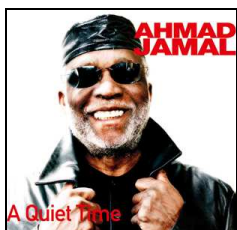

Blijkbaar is de tenorsaxofoon toch hét stijlicoon van de jazz. De Belgische saxofonist Robin Verheyen staat in het hoesje van zijn nieuwe cd 'Starbound' afgebeeld met zijn tenor in handen, terwijl hij op negen van de elf tracks sopraan speelt. Dat laatste doet hij overigens voortreffelijk, en ik vind hem op dit instrument ook sterker, eigener dan op tenor. Op zijn 26ste is Verheyen een verrassend rijpe muzikant, die z'n ideeën en emoties perfect kan vormgeven in composities en improvisaties. Zijn toon op sopraan is vol en warm, met soms een scherp karteltje, dat me wel bevalt. Een referentiekader is misschien Dave Liebman en dat blijkt dan ook weer een leermeester van de Belg te zijn. Die heeft hem blijkbaar geleerd om de tijd en de ruimte te nemen, want anders dan veel generatiegenoten propt Verheyen zijn solo's niet vol met noten, maar kiest weloverwogen de juiste uit. Hoewel de cd opent met een pittig uptempo-stuk, 'On the House', overheersen de langzame en medium tempo's. En die gaan nergens slepen, en ook emotiegeladen stukken, zoals het lange 'Lamenting', worden nergens larmoyant. Dit soort keuzes weerspiegelen zich ook in de bezetting van zijn kwartet. Nicolas Thys en Dré Pallemarts vormen een van de sterkste ritemetandems van België, en munten uit in subtiliteit. Bill Carrothers is een ondergewaardeerde Amerikaanse pianist, die zijn eigen weg kiest, ergens tussen Keith Jarrett en Paul Bley. Als Verheyen deze groep bij elkaar kan houden, gaan we er alleen nog maar meer moois van horen.

Herman te Loo

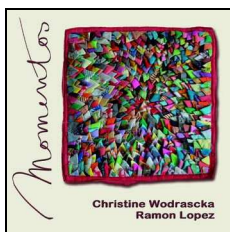
Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

AHMAD JAMAL
A Quiet Time
Dreyfus Jazz

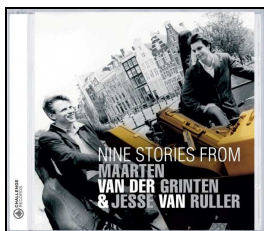

Bekijk Ahmad Jamal; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=Cp2UgfaQwTc>

CHRISTINE WODRASCKA
Momentos
Leo Records

MAARTEN VAN DER GRINTEN & JESSE VAN RULLER
Nine Stories From
Challenge

Bekijk Jesse van Ruller; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=RHUXsCTQb0>

VERVOLG CD-RECENSIES

Een nieuwe plaat van pianist Ahmad Jamal is een gebeurtenis. Per definitie. Want al zijn werken hebben de allure van historische opnamen. Dat klinkt een beetje vreemd voor iemand die nog altijd, ondanks zijn hoge leeftijd, energiek en met verve de internationale podia betreedt. De historische betekenis van zijn werk vindt zijn oorsprong vooral in de waardering die anderen hem geven. Die zijn spel en visie als inspirerend voorbeeld noemen. Van trompettist Miles Davis is bekend dat Jamal grote invloed had op zijn spel en ook bijvoorbeeld pianisten als Keith Jarrett en Brad Mehldau roemen hem als inspirator. En dan gaat het vooral om de ruimte die Jamal in zijn spel creëert. Ook op 'A quiet time' is dit handelsmerk van deze bijna tachtigjarige pianist prominent aanwezig. Dynamische swing, met een sterk staccatoachtige manier van spelen, en geïmproviseerde ritmische patronen vormen het raamwerk voor de composities van deze maestro. Walsachtige melodieën met latin cadansen en volle swing met puntige akkoordreeksen. En in dit alles ruimte. Ruimte die als een frisse bries koelte brengt en een luchtig speelse omgeving schept. En juist in deze ruimte ontstaan de ludieke (humoristische) accenten die het kenmerk zijn van het spel van Ahmad Jamal. Jamal wordt op deze plaat begeleid door James Cammack, zijn metgezel op contrabas sinds lange tijd, percussionist Manolo Badrena en drummer Kenny Washington.

Frank Huser

De cd 'Momentos' van de Franse pianist Christine Wodrascka en de Portugese drummer Ramon Lopez is een vervolg op hun eerste duo-cd, 'Aux Portes du Matin' uit 2001. In de tussenliggende acht jaar hebben de twee als muzikant flink kunnen rijpen, en met name Lopez heeft een aantal indrukwekkende cd's opgenomen voor Leo Records. Deze nieuwe cd blinkt uit in subtiliteit en verscheidenheid. Wodrascka laat het binnenwerk van de piano niet onberoerd, en Lopez pakt er af en toe instrumenten als een steeldrum of een paar tabla's bij om het klankspectrum te vergroten. Het resultaat is typische Leo Records-muziek: nooit gemakzuchtig, vol van avontuur en vervuld van hart en passie.

Herman te Loo

Op twee bonustracks na, is 'Nine Stories From' een reïssue van het album 'Van Der & Van', dat de gitaristen Maarten van der Grinten en Jesse van Ruller in 1999 voor A-Records, het budgetlabel van Challenge, opnamen. 'Van der & Van' spelen met een vanzelfsprekendheid die ze zich vast bij hun beider leraar Wim Overgaauw hebben eigengemaakt. Hun spel getuigt van precisie en geduld. De twee gitaristen hebben ongetwijfeld vooraf goede afspraken gemaakt, maar ook zal een rol hebben gespeeld dat ze elkaar al langer goed kenden. Het samenspel is een feest. Luister eens hoe ze elkaar aanvullen en hoe ze op elkaar reageren. Bijvoorbeeld in 'New Feet' van Jesse van Ruller. Hij speelt het inmiddels bekende thema met Van der Grinten in een begeleidende rol. Met schijnbaar groot gemak leveren de beide gitaristen aan de lopende band heerlijke logische solo's af. Net als hun leermeester Overgaauw passen de beide heren de klankkleur van de akkoorden steeds aan. Mede hierdoor blijft de cd boeien. De eerste bonustrack, 'Lullaby of the Leaves', werd in 1998 opgenomen. De tweede, 'Ego Dot Com', in 2000. In 1998 spelen ze nog wat voorzichtig. Twee jaar later hebben ze hun schroom afgeworpen en wervelen ze om elkaar heen.

Hessel Fluitman

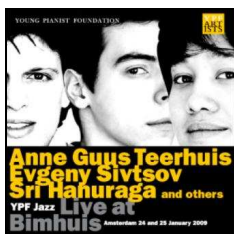

BONA
The Ten Shades Of Blues
Emarcy

Beluister een track van de cd; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=bxkpzxcvVxQ>

YPF
Live at Bimhuis Amsterdam
YPF Jazz

Bekijk een filmpje over het concours:
<http://www.youtube.com/watch?v=gSBe4qqVMnQ>

VERVOLG CD-RECENSIES

Bona is: Richard Bona, het uit Kameroen afkomstige multi-talent. De bas van Bona speelt een essentiële rol in zijn werk. 'Ten Shades Of Blues' bevat tien uiteenlopende stukken waarvoor hij zelf alle muziek schreef. Bona overschrijdt geen grenzen; hij doet gewoon alsof ze niet bestaan. Zo werkte hij voor dit project samen met Indiërs, Afrikanen, Amerikanen én Nederlanders. Zo speelt Bert van den Brink hammondorgel in 'Yara's Blues'.

Bona maakt als multi-instrumentalist graag een uitstapje naar andere werelddelen. De titel die dat het sterkst uitbeeldt is 'African Cowboy', waarop hij zelfs de mandoline bespeelt. Hoe is het mogelijk: western met zang in het Doaula? 'Shiva Mantra' laat je door de zang en de sitar denken aan een plaats diep in India, ver weg van het Westen. En dat voor iemand uit Kameroen... Met 'Good Times' zet hij moddervette fusion neer, met zang van Frank Mc Comb. Maar in het algemeen domineren de Afrikaanse roots van Bona op het album. In de spaarzame tekst die het cd-boekje bevat, bedankt Bona zijn moeder door te zeggen: "Dank-zij u heb ik nooit angst gekend". Hij bewijst inderdaad geen angst te kennen voor grenzen en andere uitdagingen. Doordat hij openstaat voor de invloeden van allerlei muzikanten en hun diverse stijlen, blijft hij zich steeds ontwikkelen. Waarschijnlijk wil hij door het weglaten van zijn achternaam een mondiale uitstraling hebben. Bona dus.

Peter J. Kortens

YPF staat voor: Young Pianist Foundation. Deze organisatie wil de kansen voor het schaarse toptalent vergroten. Ze neemt volgens eigen zeggen 'het internationale topniveau steeds als de standaard en stimuleert jonge Nederlandse en in Nederland studerende pianisten'. De hier besproken cd bevat opnamen van het jazzconcours dat in januari 2009 werd gehouden in het Bimhuis in Amsterdam. Anne Guus Teerhuis was de winnaar. Vier stukken op de cd zijn van zijn trio. Eén ervan – en tevens het hoogtepunt van het album – is opgedragen aan zijn leraar David Berkman, die heen en weer vliegt tussen New York en het Groningse Prins Claus Conservatorium. Daarna komt Sri Hanuraga. Hij mag drie stukken spelen. Evgeny Sivtsov doet er twee en Pierre-François Blanchard, Andrea Taeggi en Sandro Savino spelen ieder één stuk.

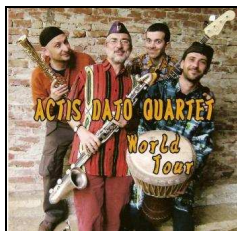
"Dat allen over een royale dosis talent beschikken is overduidelijk. Dat ze de kans krijgen dit te tonen is een goede zaak."

Dat allen over een royale dosis talent beschikken is overduidelijk. Dat ze de kans krijgen om dat talent te tonen is dan ook een goede zaak. Doordat het werk van deze zes jonge pianisten bij elkaar op één cd staat is het mogelijk om hun individuele kwaliteiten goed te onderscheiden. Ieder speelt volgens eigen inzicht en karakter. Zo is Teerhuis subtiel en vindingrijk. Hanuraga is heftig en impulsief. Anderen zijn juist wat traditioneler. De pianisten nemen wel duidelijk wat meer ruimte voor zichzelf. Zonder ritmesectie kunnen ze in het concours goed laten zien welke kwaliteiten ze in huis hebben. Opvallend daarbij is dat er overwegend sprake is van progressieve en eigenzinnige drummers. En oké, jong talent is misschien wel schaars; maar het is er wél!

Peter J. Kortens

ACTIS DATO QUARTET**World Tour****Eigen beheer**

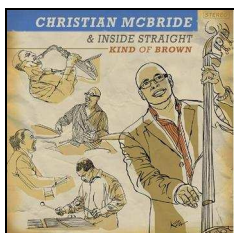
(<http://www.actisdato.it>)

Bekijk Actis Dato; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=qYAhS39uPJQ>

JUOZAS MILASIUS**Slow****Nemu Records****Beluister tracks van deze cd; klik hier:**

<http://www.milasius.com/>

CHRISTIAN MCBRIDE &**INSIDE STRAIGHT****Kind of brown****Mack Avenue****Bekijk een filmpje over de cd; klik hier:**

<http://www.youtube.com/watch?v=qYAhS39uPJQ>

VERVOLG CD-RECENSIES

Al 25 jaar trekt het kwartet van de Italiaans rietblazer Carlo Actis Dato door de wereld, en 'World Tour', de titel van deze cd heeft een dubbele betekenis. Zoals we kunnen lezen, zijn de opnamen gemaakt in oktober 2008 en april 2009 tijdens een tournee waarbij Egypte, Ethiopië, Kenia en Australië werden aangedaan. Maar de groep blinkt ook uit in het neerzetten van een geheel eigen vorm van wereldmuziek, waarbij Afrikaanse, Caribische en Balkan-klanken een gehele natuurlijke band met elkaar aangaan. Als de leider de baritonsaxofoon ter hand neemt, kiest hij een plek tussen de ritmesectie (basgitarist Matteo Ravizza en drummer Daniele Bertone) en medeblazer Beppe Di Filippo (sopraan- en altsaxofoon). Het geheel wordt daardoor wendbaar, en op iedere muzikale inval kan meteen worden gereageerd. De muziek van het Actis Dato Quartet swingt daarom voortdurend, maar wel op eigen, onvoorspelbare voorwaarden. De solo's zijn immer dwars en vaak humoristisch, wat met name de leider iets van een Italiaanse Willem Breuker geeft. Aan de reacties van het publiek te oordelen vond men het elders ter wereld een even groot feest als wij hier in Europa. De enige vraag die dan nog rest, is waarom geen ander label bereid was om deze heerlijke muziek uit te brengen.

Herman te Loo

De titel van de cd 'Slow' werkt tweeledig. Het tempo van de meeste stukken ligt laag, en de muziek ontvouwt zich langzaam. Als we het persbericht moeten geloven, is Milasius het enfant terrible van de Litouwse muziek, compromisloos en eigenzinnig. Dat blijkt op deze cd allemaal nogal mee te vallen. De gitarist heeft een voorkeur voor lange lijnen, en ijzige geluidssculpturen, die in de verte soms aan het werk van Robert Fripp en Brian Eno doen denken. Omdat hij de aanslag op de snaren soms verhult, ligt de vergelijking met Bill Frisell voor de hand, maar die invloed weet hij kundig buiten de deur te houden. Zelfs in het ritmische 'The Rowels of Spurs', met z'n country-invloeden, houdt hij de Amerikaan mooi op afstand. Milasius schrijft soms prachtige melancholieke liedjes, zoals 'Pawnshop Accountant' en 'Kino', waarvoor hij een PC gebruikt om zichzelf te begeleiden.

Herman te Loo

Via een prijsvraag vond bassist Christian McBride de naam voor zijn nieuwe groep 'Insight Straight'. McBride is een veelgevraagde sideman. Volgens zijn (incomplete) discografie op zijn website werkte hij aan meer dan 250 projecten mee. 'Kind of Brown' is zijn negende productie als leider. Dat de titel naar Miles Davis' meesterwerk verwijst is overduidelijk. Erg origineel is dat niet. De muziek is eerder een eerbetoon aan de klassieker van Miles Davis, dan een poging om dezelfde sfeer neer te zetten. Zeven van de tien stukken zijn composities van McBride. Daarin is hij weer wel origineel. De muziek valt in de categorie hardbop, maar dan niet met twee blazers vooraan, maar met een saxofoon en vibrafoon. De bezetting: Warren Wolf, jr (vib), Steve Nelson (s), Eric Scott Reed (p) Christian McBride en Carl Allen (d). De snare drum van Carl Allen is zo direct opgenomen en wordt zo hard aangeslagen, dat het na verloop van tijd onaangenaam wordt. Als je daar niet op let resteert een smaakvol en weloverwogen album. McBride besluit 'Kind of Brown' met de standard 'Where Are You?', waarin hij de melodie romantisch met zijn strijkstok speelt.

Peter J. Korten

COLETTE WICKENHAGEN**Just Friends Jammin'****Eigen beheer**

(<http://www.colettewickenhagen.nl>)

Bekijk Colette Wickenhagen; klik hier:

http://www.youtube.com/watch?v=2bQhi8T_v2Y

VERVOLG CD-RECENSIES

Het moest er weer een keer van komen voor Colette Wickenhagen: met Clous van Mechelen de studio betreden. De laatste cd 'Songs For Sale' dateert alweer uit 2003. Van Mechelen haalde Wickenhagen, die liever live zingt en doodzenuwachtig wordt in een opnameruimte, over dertien klassiekers vast te leggen. Tijd voor repetities was er niet, dus het werd god zegene de greep: jammen maar. In de jazzwereld kun je onvoorbereid achter de microfoons gaan staan. Op voorwaarde dat je je omringt met profs en dat is precies van Wickenhagen (1959) deed. Jarenlange ervaring betaalt zich uit, want zelfs de nummers die Colette pas een dag voor de opnamen voor het eerst op YouTube beluisterde ('More Than You Know' en 'No Moon At All') klinken alsof ze al sinds mensenheugenis op de setlist staan. Spelenderwijs vonden de stukken voor 'Just Friends Jammin'' hun weg naar de apparatuur van de technici. Alsof de groep gewoon in een café staat te musiceren, zo komen de bossa's en standards over.

"Colette Wickenhagen moet zeer ontspannen zijn geweest. Van nervositeit is niets te horen. Alsof de groep gewoon in een café staat te musiceren."

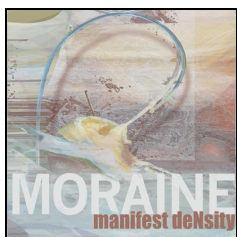
Colette Wickenhagen moet zeer ontspannen zijn geweest. Van nervositeit is niets te horen. Ze neemt alle ruimte de gelaagdheid van haar diepe alt en gevorderde techniek (ze scat veel en goed) tot hun recht te laten komen. En het kan niet anders of haar vrienden Hans Kwakkernaat (vleugel), Wiro Mahieu (contrabas), Ben Schröder (drums), Van Mechelen en Rinus Groeneveld (tenorsax), Frits Katee (baritonsax), Michael Gustorff (viool) en Saskia Laroo (trompet) hebben ook genoten.

Hans Invernizzi

Het kwintet Moraine komt uit Seattle, en je zou het een soort elektrisch kamermuziekensemble kunnen noemen, want behalve de basis van gitaar, basgitaar en drums kent de groep een violiste (Alicia Allen) en een celliste (Ruth Davidson) in de gelederen. Helemaal vreemd in de progrock van de jaren zeventig en tachtig waren strijkinstrumenten niet, maar ze zijn een beetje buiten beeld geraakt. Ze drukken echter wel een eigen stempel op het klankbeeld. Dat wordt versterkt door de leider, gitarist Dennis Rea. Die heeft namelijk een voorkeur voor het spelen met 'sustain', een beetje zoals Robert Fripp dat bij King Crimson deed. Dat levert vloeiende legato-lijnen op (waarin je de snaar-aanslag bijna niet meer hoort), die mooi aansluiten bij wat de strijkers doen. De componisten van de groep (met name Rea en Davidson, hoewel de rest ook wel bijdraagt) tappen op 'Manifest Density' uit een aantal vaatjes, hetgeen voor de variatie zorgt. Soms kan Moraine licht bombastisch klinken, zoals in het Art Zoyd-achtige openingsnummer 'Save the Yuppie Breeding Grounds'. Maar ook zijn er momenten dat de akoestische klanken de overhand krijgen. De opening van 'Revenge Grandmother', met alleen de viool en de cello, is daar een mooi voorbeeld van. In de meeste stukken horen we de voor progrock zo kenmerkende tempo- en maatwisselingen, die in 'Ephebus Amoebus' (van bassist Kevin Millard) het effectiefst worden ingezet. Dit alles om maar te bewijzen dat we hier niet te maken hebben met een retro-bandje, maar met een boeiende nieuwe band met een eigen gezicht.

Herman te Loo**MORAINE****Manifest Density****MoonJune**

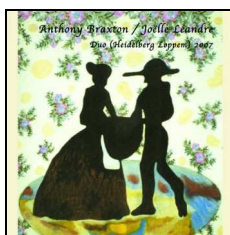
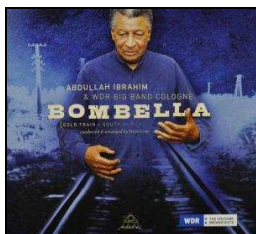
(<http://www.monjune.com>)

Bekijk Moraine; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=mEEV20EKKkQ>

CREPUSCULE TRIO**Unveil****Circumvention Music**www.circumventionmusic.com**ANTHONY BRAXTON &****JOËLLE LÉANDRE****Duo (Heidelberg Loppem) 2007****Leo Records**<http://www.leorecords.com>**ABDULLAH IBRAHIM &****WDR BIG BAND COLOGNE****Bombella (Gold Train-South Africa)****Intuition****Bekijk Abdullah Ibrahim; klik hier:**<http://www.youtube.com/watch?v=bWY8Qa-3Nbo>**VERVOLG CD-RECENSIES**

Het Californische Crepuscule Trio levert met 'Unveil' een lichtvoetig, avontuurlijk en subtiel debuut af. De bezetting saxofoon/bas/drums leidt hier niet tot spierballenvertoon. Saxofonist Ken Kawamura (die sopraan en tenor speelt) weet zijn spel zo vorm te geven dat hij nooit naar de voorgrond dringt. Hij speelt behoedzaam, krachtig waar het kan, maar ook subtiel en omfloerst waar het nodig is. Soms spiegelt hij zich aan het gestreken basspel van Anthony Shadduck, zoals in de lange lijnen van 'Still Hypocrites'. Drummer Alan Cook is naast Kawamura de componist van het drietal, en dat zegt ook veel. Hij levert onder meer het vrolijk swingende 'Nancy's Dance' en het miniatuurtje 'Drumbells'. Dat het Crepuscule Trio ook thuis is in groepsimprovisaties laten ze horen in een drietal stukken, waaronder 'Wisdom of Insecurity', dat af en toe op de rand van het hoorbare balanceert en daaruit zijn spanning betreft.

Herman te Loo

Omdat rietblazer Anthony Braxton en bassiste Joëlle Léandre het duet als een van hun favoriete vormen van improviseren beschouwen, is het vreemd dat de twee nog nooit eerder als duo optraden. Sterker nog, ze stonden slechts één maal eerder op een podium (in 1988, in het Canadese Victoriaville). Het is mooi dat het Heidelberg Café in het Belgische Loppem besloot om ze eens samen te brengen, want op de dubbel-cd 'Duo' valt veel te genieten. Vanaf het eerste karakteristieke gestotter van Braxton op sopraninosaxofoon (waar hij heel zuiver op speelt, en dat is nog wel eens anders geweest), en de even staccato gestreken baslijnen van Léandre verkennen de twee een heel scala aan dynamische mogelijkheden, klankkleuren en aanspeelopties. Met iedere instrumentwissel van Braxton (die hier ook sopraan- en altsaxofoon en contrabasklarinet speelt) verandert de richting weer. Mooi is bijvoorbeeld het begin van de tweede set, waar de lange legato altlijnen bijna een gestreken gevoel geven, dat naadloos bij dat van Léandre aansluit. En een klein kwartier in de tweede set lijkt de bas wel gekrompen tot een viool, in aansluiting op de snelle sopraannoten.

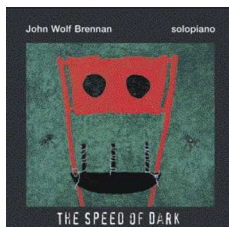
Herman te Loo

De Zuid-Afrikaan Abdullah Ibrahim draait al zo'n zestig jaar als muzikant mee. Een deel daarvan onder de naam Dollar Brand. Op het album 'Bombella' is zijn werk te horen in een uitvoering door de bigband van de West Deutsche Rundfunk (WDR) in Keulen. Het werd daarvoor door dirigent Steve Gray gearrangeerd. Gray heeft de typerende gedragenheid van Ibrahim's werk weten te behouden, zonder dat het pompeus is geworden. Het stuk 'Mandela' wordt bijvoorbeeld gespeeld op piccolofluit. Qua sfeer doet het me sterk denken aan 'Reib Letsma' van de Nederlandse Zuid-Afrikaan Sean Bergin (leest u die titel eens achterstevoeren!). Niet alle stukken op de plaat zijn van Ibrahim. 'I Mean You' is van Monk en wordt met bite gespeeld door de bigband. Het tweede deel van die track is weer wel van de pianist: 'Voor Monk'. Nog een eerbetoon is 'For Lawrence Brown'. Het verwijst naar de Ellington-trombonist. Je hoort diens lange tonen mooi terug. In het pakkende 'Excursions (Masters and Muses)' zitten bekende motieven, maar waar vandaan? Samen met het slotstuk 'African River' wordt de cd met dit stuk met vaart afgesloten. Ik denk dat ik de muziek van Abdullah Ibrahim weer eens wat vaker op de draaitafel leg.

Hessel Fluitman

JOHN WOLF BRENNAN**The Speed of Dark**

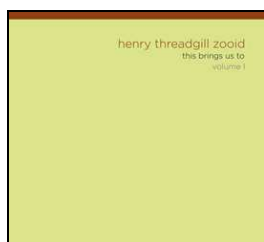
Leo Records

<http://www.leorecords.com>**VERVOLG CD-RECENSIES**

'Solopiano' staat er te lezen op het hoesje van 'The Speed of Dark', de nieuwe cd van de Iers/Zwitserse pianist John Wolf Brennan. Dat is niet helemaal waar, want we horen in de loop van dit album ook een tin whistle, een Indiaas harmonium, een accordeon en een melodica langskomen. Verder houdt Brennan er wel van om de piano helemaal te gebruiken, en kruipt hij graag in het binnenwerk om het te prepareren of te bespelen. Een stuk visdraad blijkt daarbij een ingenieuze oplossing te bieden om de snaren van het instrument langer te laten naklinken. Het resultaat horen we in 'L.U.C.A.'. Waar de pianist ook van houdt, is buitenmuzikale inspiratie. En die kan variëren via spoorwegverhalen via schilderijen tot Dante's Divina Comedia en de wandelpaden in zijn tweede vaderland Zwitserland. Al die inspiratie verwerkt hij tot beeldende muziek, want aan pure abstractie lijkt hij een broertje dood te hebben, ondanks alle experimenten aan zijn piano. En zo horen we heerlijke, melancholieke, schonkige Satie-achtige walsjes ('Vals 1, 2 en 3' geheten), een bijna-volksmuziekje met tin whistle, accordeon en geluiden van een kabbelend beekje ('Suonen'), en een lekker swingend Dollar brand-achtig pianostuk met melodica ('Lost in Violin'). Te veel om op te noemen, want de cd zit met 71 minuten tjokvol, maar verveelt geen moment.

Herman te Loo**HENRY THREADGILL ZOOID****This Brings Us To, Vol. I**

PI Recordings

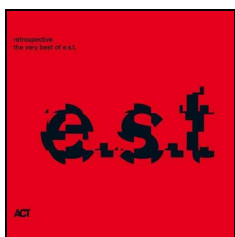
Voor het eerst in acht jaar is er weer eens een nieuwe plaat van Henry Threadgill, en dat mogen we sowieso al vieren, want elke plaat van deze unieke componist/saxofonist/fluitist is er een om te koesteren. Hij heeft de naam Zooid gehouden, al verschilt de bezetting nogal van 'Up Popped The Two Lips' uit 2001. Gitarist Liberty Ellman en tubaïst José Davila zijn gebleven, en op basgitaar en drums horen we ditmaal Stomu Takeishi en Elliot Humberto Kavee.

"De eerste plaat in acht jaar van Henry Threadgill en dat mogen we vieren. Elke plaat van hem is er een om te koesteren. Het kwintet voert Threadgills geniale vondsten tot in de perfectie uit."

Op 'This Brings Us To, Vol. I' neemt Threadgill wat meer ruimte en adem dan we van hem gewend zijn. Het openingsstuk, 'White Wednesday Off the Wall' (hij grossiert nog steeds in intrigerende titels), is open, met lange lijnen van de fluit en de trombone (die Davila als tweede instrument erbij heeft). Dan is er even een moment dat de blazers wegvallen en alleen Kavee en Ellman (op akoestische gitaar) verder gaan, waarna Ellman nog even a capella soleert. De opbouw genereert spanning, omdat het klassieke verwachtingspatroon ten ene male ontbreekt. Maar in de karakteristiekere stukken, zoals het drukke 'Sap', waarin de bijdragen van de individuele instrumenten als wieljes in elkaar haken, werkt de spanningsopbouw op een zelfde wijze, omdat je nooit kunt voorspellen welke kant een compositie opgaat. Zo kan een schijnbaar grillige melodie ineens omvormen tot een riff. De waanzinnige gitaarliefde in 'To Undertake My Corners Open' is er een fraai voorbeeld van. Het volkomen ingespeelde kwintet voert Threadgills geniale vondsten tot in de perfectie uit, en heeft daarnaast genoeg eigen inbreng om van Zooid een van de interessantste bands van dit moment te maken.

Herman te Loo

e.s.t.
Retrospective, the very best of
ACT

Bekijk e.s.t.; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=9Yt8GPO4BgU>

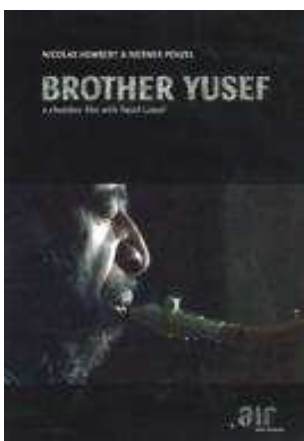
VERVOLG CD-RECENSIES

Door de dood van pianist/componist Esbjörn Svenson in de zomer van 2008 kwam een abrupt eind aan zijn geruchtmakende trio e.s.t. Op de verzamelaar 'Retrospective' hebben de voormalige bassist (Dan Berglund) en drummer (Magnus Öström) de ontwikkeling van deze formatie nog eens op een rijtje gezet. Ze konden daarvoor putten uit studio-opnamen vanaf 1998. Wat opvalt is dat de elektronica een steeds belangrijker plaats in hun muziek is gaan innemen. Tot 2005 beperkte het gebruik van de synthesizer zich tot smaakvolle vulling en ritmische verrijking. Vanaf de cd 'Tuesday Wonderland' (2006) veranderde dat echter ingrijpend en ging de elektronica de sound steeds meer bepalen. Hoe ver dat kon gaan is te horen op de radio-edit van het eerste deel van de suite 'Leucocyte', afkomstig van hun gelijknamige laatste cd. Het is ongeveer het heftigste stuk van deze cd 'Retrospective'. Het akoestisch instrumentarium is in deze laatste opname puur ondergeschikt geworden. De bijgeluiden overheersen. De rollen zijn omgedraaid. In plaats van de zich rustig ontwikkelende muziek van de eerste platen, krijg je jachtig geluid voorgeschoteld. Hoe de muziek zich verder zou hebben ontwikkeld als pianist Svenson niet was verongelukt, blijft natuurlijk de vraag. Wellicht pakt een andere muzikant het gevallen stokje nog eens op. Collega's genoeg zou je zeggen.

Hessel Fluitman

DVD-RECENSIE

YUSEF LATEEF
Brother Yusef
Air (DVD)

Bekijk Yusef Lateef; klik hier:
http://www.youtube.com/watch?v=CoAtTi_u2u8

'Brother Yusef', de korte, prijswinnende documentaire (52 minuten) over saxofonist/fluitist/hoboïst Yusef Lateef is een mooi intiem portret, gemaakt door Nicolas Humbert en Werner Penzel voor tv-zender Arte en Suissimage. De filmmakers togen in 2005 naar New England, waar de toen 84-jarige Lateef een huis in het bos bewoont. Als kijker voel je je ook op bezoek bij de oude meester, want er is veel in close-up gefilmd, soms zo close dat je alleen zijn mond ziet. De benaming 'chamber film' uit de ondertitel is zeer op zijn plaats.

Zoals te verwachten valt bij iemand van die leeftijd, ontmoeten we een wijze oude man, die wel wat over het verleden praat (over de dood van Coltrane, over de bigband van Dizzy waarin hij speelde), maar vooral over wat hem nu bezighoudt. Hij is niet bang voor de dood, en gelooft in een hiernamaals. Hij benadrukt het belang van het vinden van een eigen muzikale stem (die hij zeker heeft), en heeft het over spiritualiteit, en hoe je die in muziek uitdrukt. En uiteraard horen we hem muziek maken, solo-improvisaties spelen op tenorsaxofoon, songs achter de piano (die wel eens een stembeurt kan gebruiken) zingen, en zijn eigen gedichten voorlezen. Tussendoor zien we shots van de rondwarrelende sneeuwvlokken in het bos, die de vergankelijkheid lijken te symboliseren. Alles heeft een sereen, traag tempo, dat volkomen past bij het onderwerp. Het enige moment dat we even uit Lateefs hier en nu stappen, is in een kort fragment uit 1962 waar we de hoofdpersoon bamboefluit en hobo zien spelen in het sextet van altsaxofonist Cannonball Adderley, de bekendste groep waarin hij ooit zat. Het voelt bijna als een breuk met de ontroerende intimiteit van de overige vijftig minuten.

Herman te Loo

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

CONCERTVERSLAGEN

BRANFORD MARSALIS QUARTET

Bezetting:

Branford Marsalis (ts, ss),
Joey Calderazzo (p),
Eric Revis (b),
Justin Faulkner (dr).

Gasten:

Don Braden (ts),
Arno Bornkamp (ts).

Datum en plaats:

19 november 2009,
Oosterpoort,
Groningen.

Erg imponerend was de opkomst van het Branford Marsalis Quartet in Groningen niet. De vier heren scharrelden het podium op, zochten schielijk hun plek en na enige opmerkingen over en weer telde de saxofonist af. Op hetzelfde podium leverde vorige maand saxofonist Sonny Rollins nog een topprestatie door als veteraan een concert van twee uur te geven. In tegenstelling tot dat concert was de zaal nu verduisterd en werd alleen met toelichting gewerkt.

Ondanks hun aarzelende opkomst, opende het Quartet stormachtig. Die storm ging weer liggen toen ze vervolgens met een keurig stuk op de proppen kwamen. Pianist Joey Calderazzo en de jonge drummer Justin Faulkner, sinds begin dit jaar de vervanger van Jeff 'Tain' Watts, leverden daarin een reeks nauwkeurig in elkaar passende vraag- en antwoordriffjes af. Faulkner bewees heel flexibel te zijn. Hij reageerde niet alleen precies, maar gaf in het korte bestek van vier maten ook weer nieuwe opdrachten terug. Het derde stuk leek eerst wel een solostuk voor Branford Marsalis. Zijn medemusici hielden zich met bescheiden akkoorden op de achtergrond. Op een gegeven moment trad echter ook de pianist op de voorgrond. Eerst met eveneens een bescheiden begeleiding door bas en drums. Maar daarna zetten Marsalis en Calderazzo het stuk op volle kracht naar hun hand. Solerend en begeleidend, zodat op een gegeven moment niet meer duidelijk was wie nou eigenlijk voorop liep. Datzelfde gold ook voor het navolgende duel tussen Faulkner en Calderazzo. Beiden streden daarin om de eerste plek, maar na verloop van tijd sloten ze vrede.

Bij het Branford Marsalis Quartet ligt de nadruk meer op het intellect dan op het gevoel. Elk stuk heeft zijn eigen probleemstelling en die wordt tot in de perfectie uitgewerkt. De heren houden tijdens een concert de touwtjes strak in handen. Dat er desondanks ruimte is voor een practical joke, bleek toen plotse-ling tijdens een solo van bassist Eric Revis - hij stond helemaal alleen op het toneel - een eierwekkertje afliep. Het bracht hem warempel even van zijn stuk. Met enige moeite hervond hij weer zijn muzikale gedachtegang.

Na afloop van het concert gaf het Quartet nog een toegift: 'St. Louis Blues'. Het werd met een lekker vette New Orleans-roll ingezet. Branford Marsalis speelde en omspeelde het thema met speels gemak. Tijdens het nummer kwam een onverwachte gast naar voren in de persoon van tenorist Don Braden. Uit de zaal sprong vervolgens even onverwacht saxofonist Arno Bornkamp het podium op om zijn bijdrage aan het stuk te leveren. Bornkamp bleek een week eerder door Marsalis te zijn uitgenodigd om even mee te spelen. Ze troffen elkaar toen tijdens een workshop die Marsalis aan conservatoriumstudenten in Amsterdam gaf. Zowel Braden (in Groningen) als Bornkamp (in Amsterdam) zijn leraren aan het conservatorium. Bornkamp gaf volmondig toe, dat hij een andere tak van sport beoefent, klassiek saxofoon, maar vond het achteraf een feest dat hij op de uitnodiging was ingegaan. Ook sprak hij zijn waardering uit over de collegialiteit en de openheid van Branford Marsalis.

Hessel Fluitman

Wilt u een kosteloos abonnement op JazzFlits?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com (klik hier) met als onderwerp 'abonnement'. U krijgt JazzFlits dan twintig keer per jaar in uw elektronische postbus.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

ABDULLAH IBRAHIM TRIO

Bezetting:

Abdullah Ibrahim (p),
Belden Bullock (b),
George Gray (dr).

Datum en plaats:

14 november 2009,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Daar kwam hij binnen, Abdullah Ibrahim, rijzige gestalte, tikkeltje stram, net pak en perfect gepoetste schoenen. In zijn kielzog volgden bassist Belden Bullock en drummer George Gray. De drie stonden op 14 november in Rotterdam voor een uitverkocht Lantaren/Venster. De gemiddelde leeftijd van het publiek verried dat deze Zuid-Afrikaanse man een bewogen leven van 75 jaar achter zich heeft. Apartheidspolitiek, heen en weer geslingerd tussen Kaapstad, New York en Europa. Optredens met grootheden als Duke Ellington en Thelonious Monk. Bekeerd tot de islam en nu bezig met een project wat hij 'M Seven' noemt: Music, Movement, Medicine, Meditation, Martial Arts, Menu en Masters. Het Abdullah Ibrahim Trio gaf een concert van twee uur. Het publiek was steeds muistil en tussen de nummers, die vrijwel naadloos in elkaar overvloeiden, werd niet geklapt. Het leek wel een klassiek concert. Zelfs na meesterlijke solo's van Gray durfde niemand de handen op elkaar te brengen.

Abdullah Ibrahim communiceerde uitsluitend via zijn muziek met het publiek. Soms liet hij nog wel een Oscar Peterson-achtig gegrom horen, maar verder waren het alleen de klanken van piano, bas en drums die de ruimte vulden. Van de zeven M's was die van Meditation tijdens het optreden het sterkst aanwezig. De hypnotiserende minimal music-klanken maakten de oogleden van menigeen onhoudbaar zwaar. Ik betrapte zelfs de ingetogen bassist Bullock op indutten. Hij schrok glimlachend weer wakker. Misschien wel met de M van Menu in gedachten. De combinatie van zwaar tafelen met of zonder wijn wordt immers menigeen fataal. Zo ook de man naast mij in de zaal, die zeker de helft van het optreden sliep met een overigens zeer vredige uitdrukking op het gezicht.

De M van Movement en Master geef ik zonder enige twijfel aan George Gray. Hij speelde de meest subtiële, speelse en zachtste drumpartij die ik ooit heb gehoord. Hij zou zo maar een van de weinige drummers kunnen zijn die de burens nooit tot last is geweest. Een genot om naar te kijken en om naar te luisteren. Al met al was het een mooi en bijzonder concert van een oude wijze Afrikaanse Master. Een meester die de kunst van het verhalen vertellen uitstekend beheerst.

Harm Tiddens (Foto: Rosaria Macri)

CHICK COREA, STANLEY CLARKE, LENNY WHITE

Bezetting:

Chick Corea (p),
Stanley Clarke (b),
Lenny White (dr).

Datum en plaats:

13 november 2009,
De Oosterpoort, Grote Zaal,
Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Chick Corea, Stanley Clarke en Lenny White zijn onder het motto 'Reinventing the Jazz Trio' op tournee. Ze doen een serie van vijftig concerten waarvan een in Nederland. De Oosterpoort in Groningen was 13 november met voornamelijk Return to Forever-fans gevuld. Dat is natuurlijk niet vreemd, omdat twee van de heren van dit trio ook de oprichters van die jazzrockformatie waren.

Al bij de eerste tonen van het openingsnummer werd echter duidelijk dat dit concert over heel iets anders zou gaan. Pianist Corea speelde mooie melodische lijnen die hij vakkundig uitwerkte. Hij zocht speels de grenzen van de thema's op, maar ging nooit te ver. De associatie met een eerdere triovernieuwer, Keith Jarrett, drong zich onmiddellijk op. Drummer Lenny White speelde beheerst en toonde zich de gelijke van Jack DeJohnette. Bassist Stanley Clarke kreeg veel ruimte en speelde lange mooie solos.

Het publiek was voor de pauze gematigd enthousiast. Pas bij het laatste nummer kwam de zaal wat los. En dat was ongetwijfeld vanwege het relatief hoge jazzrockgehalte daarvan. Corea liet in het stuk grote delen van 'Spain' soepel voorbijkomen. Hij speelde in een stijl die we van hem kennen uit de tijd dat hij met collega Herbie Hancock pianoduetten uitvoerde.

Stanley Clarke op een archieffoto. (Foto: Joke Schot)

Na de pauze opende het trio met de 'standard der standards': 'Softly as in a Morning Sunrise'. En vooral in dit nummer werd pianist Keith Jarrett 'miles high' overtroffen. Corea en Clarke keerden het stuk om beurten totaal binnenste buiten. Het concert wordt afgesloten met Monks 'Well you needn't'. Corea was op zijn best in dit nummer. Zou hij in staat zijn om het weggezakte Monk-repertoire weer op de 'standardkaart' te zetten? Het drietal gaf een mooi concert waarin naast Corea vooral Clarke schitterde. Die vergrote rol voor de bas is precies waar de 'reinvention' plaatsvond. Van oudsher speelt de piano de hoofdrol in het jazztrio, maar dit trio heeft dat duidelijk veranderd. Clarke is minstens even belangrijk als Corea, en op veel momenten zelfs belangrijker. Het was dan ook geen concert van het Chick Corea Trio, maar echt van Corea, Clarke en White.

Bart Hollebrandse

OVERLEDEN

Dick Katz, 13 november 2009 (85)

Arrangeur/pianist Dick Katz is 13 november in New York op 85-jarige leeftijd overleden. Hij had longkanker. Katz speelde in de jaren vijftig regelmatig met klarinettist Tony Scott. In die tijd was hij ook lid van de huisband van Cafe Bohemia in New York, waarin ook bassist Oscar Pettiford en drummer Kenny Clarke zaten. Katz toerde met de trombonisten J.J. Johnson en Kai Winding, en trompettist Kenny Dorham. Ook is hij op talrijke platen te horen, onder andere als begeleider van saxofonist Sonny Rollins, zangeres Carmen McRae, trompettist Roy Eldridge en saxofonist Lee Konitz. Samen met Orrin Keepnews zette Katz in 1966 het platenlabel Milestone op. In de jaren tachtig was Katz actief als docent aan de Manhattan School of Music en bij Jazz at Lincoln Center.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel

Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap

van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

ACHTERGROND

'MUZIEK DOET ER TOE: VANAF ONZE GEBOORTE'

Muziek doet er toe. Vanaf onze geboorte. Dat stelde universitair hoofddocent Muziekcognitie Henkjan Honing op 4 december in Spui 25 te Amsterdam. Hij presenteerde daar zijn nieuwe boek 'Iedereen is muzikaal'.

"Let eens op volwassen mensen die tegen baby's praten", hield Honing zijn gehoor voor, "Wat je hoort heeft veel weg van het 'de doe doe doe, de da da da' uit het nummer van de Britse popband The Police." Het is totaal onzinnige brabbeltaal die op een hogere toon wordt uitgesproken dan gewone taal. Ook is het vergeleken daarmee melodischer, langzamer van tempo en wisselender van ritme. Het is goed beschouwd meer muziek dan taal: brabbelmuziek.

Baby's kunnen uit de geluidsbrij feilloos opmaken hoe de stemming van de spreker is. Zijn de toon laag en het ritme staccato, dan worden ze gewaarschuwd. Is het omgekeerde het geval, dan worden ze aangemoedigd. Brabbelmuziek is bij uitstek geschikt om een emotionele boodschap over te brengen. Dat komt omdat baby's al in de baarmoeder kunnen horen. Pas later leren ze emoties van gezichten te lezen. Na ongeveer twaalf maanden horen baby's niet meer alleen *hoe* iets gezegd wordt, maar krijgen ze ook aandacht voor woorden en dus voor *wat* er gezegd wordt. Eigenlijk is dat rijkelijk laat, vindt Honing. In zijn ogen vervult brabbelmuziek daarom een onschatbare functie in een mensenleven.

Vier maanden oude baby's kunnen al interval, toonhoogte en een eenvoudige melodie herkennen. Voor Honing is dat een aanwijzing dat muzikaliteit is aangeboren, dat het een natuurlijke biologische eigenschap van de mens is. Daarom is iedereen volgens Honing muzikaal. Die muzikaliteit is evolutionair bepaald, zo stelt hij. Dieren zijn niet muzikaal.

Maar hoewel muziek de sociale cohesie versterkt en volgens sommigen de muzikant seksueel aantrekkelijk maakt (Honing noemde als voorbeeld gitarist Jimi Hendrix, die zich omringd wist door talloze groupies), lijkt het toch vooral een prettig extraatje van de evolutie te zijn. Het stilt onze honger niet en laat ons ook geen dag langer leven. Dat prettige extraatje van de evolutie is een soort spelen, denkt Honing. Muziek levert plezier op. Het speelt met de luisteraar en leert ons met onze emoties omgaan. Muziek is een spel dat we zeer serieus moeten nemen, benadrukt Honing. "Muziek doet er toe: vanaf de eerste dag."

Hans van Eeden

Henkjan Honing is werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam. Zijn boek 'Iedereen is muzikaal: wat we weten over het luisteren naar muziek' is verschenen bij uitgeverij Nieuw Amsterdam.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie 9.0.1. moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. Bert van den Brink met Maria Markesini
  2. Maria Markesini met Bert van den Brink
- 09-01-10 - Schouwborg De Kring - Roosendaal

2. Jesse van Ruller Trio
  3. Francien van Tuinen Kwartet
- 22-01-10 - De Doelen - Rotterdam
23-01-10 - Parkstad Limburg Theaters - Heerlen
26-01-10 - De Oosterpoort - Groningen

1. Carlo de Wijs met KeyJay@LAB
  2. KeyJay@LAB & World Voices en Do
- 28-01-10 - Schouwborg Cuijk - Cuijk

1. Piet Noordijk & Peter Beets
  2. The Beets Brothers met Piet Noordijk
- 23-01-10 - De Goudse Schouwborg - Gouda

1. Mike del Ferro Trio
  2. Monica Akihari Kwartet
- 18-12-09 - Cultura - Ede
19-12-09 - Schouwborg De Kring - Roosendaal
24-01-10 - Odeon De Spiegel Theaters - Zwolle
31-01-10 - Theater het Kielzog - Hoogezand

1. State of Monc met 'Nu-Jazz'
  2. State of Monc & Ben van den Dungen
- 23-01-10 - Bimhuis - Amsterdam

1. 4BEAT6
  2. Ken Ard met 4BEAT6
- 15-01-10 - Brabant House (Scala)

1. Kikker heeft de Blues
- 20-12-09 - Philharmonie - Haarlem
24-01-10 - Theater De Vest - Alkmaar
31-01-10 - Theater De Regentes - Den Haag

1. Fay Lovsky & Eric Vloeimans
  2. Eric Vloeimans Gatecrash
- 12-12-09 - Stadsgehoorzaal Kampen
13-12-09 - Stadsschouwburg Enschede
16-12-09 - Deventer Schouwburg
18-12-09 - Philharmonie - Haarlem
19-12-09 - Parkstad Limburg Theaters - Heerlen
08-01-10 - Cultuurpodium Boerderij - Zoetermeer
14-01-10 - Chassé Theater - Breda
15-01-10 - De Doelen - Rotterdam
16-01-10 - Schouwburg De Lawei - Drachten
17-01-10 - Beauforthuis - Austerlitz
21-01-10 - Theater De Regentes - Den Haag
22-01-10 - Theater De Kolk - Assen
23-01-10 - Theater Het Klooster - Woerden
28-01-10 - Theater Hanzehof - Zutphen

www.jazzimpuls.nl

INGEZONDEN

VEEL ONJUISTE INFO BIJ ERROLL GARNER-DVD

In JazzFlits 128 (op pag. 2) berichtten wij over de release van een nieuwe reeks Jazz Icons-dvd's met onder meer een Belgisch (1963) en Zweeds concert (1964) van pianist Erroll Garner. Jan van Diepenbeek van The Dutch Erroll Garner Foundation bekeek de opnamen en de liner-notes, en ontdekte tal van onjuistheden in de informatie die Jazz Icons bij de beeldplaat verstrekt.

"Om te beginnen zijn de data van de **Belgische** beelden onjuist. De televisieregistratie door de BRT voor het programma 'Jazz Prisma' en onder beeldregie van Erroll Garners vriend en Europese begeleider Fred Burkhardt (tevens producer van Phonogram), dateert niet uit 1963, maar werd begin november 1964 gemaakt. Erroll Garner kwam uit Engeland in Brussel aan. Van Brussel ging hij vervolgens naar Amsterdam voor zijn legendarische concert in het Concertgebouw op 7 november 1964. Ook is het programma zoals genoemd op de Jazz Icons-dvd niet compleet; de gesproken introductie door omroeper Jan Gezyen en zijn begintune 'Erroll's Theme' blijven onvermeld.

Het **Zweedse** programma, gemaakt door de Swedish Broadcast Company M6, is niet van 1964 maar van april 1966. Het werd opgenomen na Garners optreden op het Gouden Roos Internationale Televisie Festival in het Zwitserse Montreux.

In de box zijn ook drie stukken te vinden (op de bonus-cd) van een optreden op 30 april 1969 voor de **AVRO**-televisie, dat onder de naam 'Swingin' Erroll' is gearchiveerd. De opnamen werden gemaakt in het Mickery Theater in Loenen aan de Vecht, onder regie van Theo Ordeman.

Verder staat in de **liner-notes** nog een aantal onjuistheden:

- Martha Glaser (inmiddels 88 jaar oud) was ten tijde van de televisieopnamen nog steeds Garners manager;
- 'Where or When' is geen stuk van Art Tatum maar van Richard Rodgers en Lorentz Hart;
- Garners tweelingbroer Ernest (inmiddels ook 88) speelt geen piano en is geestelijk achtergebleven;
- Garner heeft als 4-jarige twee pianolessen gehad van Madge Bowman, die erachter kwam dat hij niet studeerde en teleurgesteld het lesgeld aan zijn ouders teruggaf;
- Garner is niet overleden in een ambulance maar in de lift van zijn penthouse op weg naar het ziekenhuis."

Jan van Diepenbeek
The Dutch Erroll Garner Foundation

FESTIVAL

Gitariste Corrie van Binsbergen.
(Foto: Sigrid C. Degener)

BROKKEN FESTIVAL

Bimhuis, Amsterdam

27 december 2009

(<http://www.corrievanbinsbergen.com>)

Met onder anderen: Anton Goudsmit, Hermine Deurloo, Ernst Reijseger, Paavo en Arthur Ebbeling.

Sinds 2006 programmeert gitariste Corrie van Binsbergen in de Amsterdamse Zaal 100 de maandelijkse Brokkenconcerten, met muzikale ontmoetingen tussen musici uit verschillende circuits, jong talent en gevestigde namen. De laatste zondag van het jaar, 27 december worden op het Brokken Festival in het Bimhuis de hoogtepunten van het afgelopen seizoen gepresenteerd.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 7 december 2009

- 1. Eric Alexander**
Revival of the Fittest
(Highnote)
- 2. Jeff Hamilton Trio**
Symbiosis
(Capri)
- 3. Poncho Sanchez**
Psychedelic Blues
(Concord)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

OVERZICHT GRAMMY NOMINATIES JAZZ

Best Contemporary Jazz Album

Urbanus, Stefon Harris & Blackout [Concord Jazz]
Sounding Point, Julian Lage [Emarcy/Decca]
At World's Edge, Philippe Saisse [E1 Music]
Big Neighborhood, Mike Stern [Heads Up International]
75, Joe Zawinul & The Zawinul Syndicate [Heads Up]

Best Jazz Vocal Album

No Regrets, Randy Crawford [PRA Records]
Dedicated To You, Kurt Elling [Concord Jazz]
So In Love, Roberta Gambarini [Groovin' High/Emarcy]
Tide, Luciana Souza [Verve]
Desire, Tierney Sutton (Band) [Telarc Jazz]

Best Improvised Jazz Solo

Dancin' 4 Chicken, Terence Blanchard, soloist
 From: Watts (Jeff 'Tain' Watts), [Dark Key Music]
All Of You, Gerald Clayton, soloist
 From: Two-Shade [ArtistShare]
Ms. Garvey, Ms. Garvey, Roy Hargrove, soloist
 From: Emergence [Groovin' High/Emarcy]
On Green Dolphin Street, Martial Solal, soloist
 From: Live At The Village Vanguard [CamJazz]
Villa Palmeras, Miguel Zenón, soloist
 From: Esta Plena [Marsalis Music]

Best Jazz Instrumental Album, Individual or Group

Quartet Live, Burton/Metheny/Swallow & Sanchez [Concord]
Brother To Brother, Clayton Brothers [ArtistShare]
Five Peace Band Live, Chick Corea & John McLaughlin
 Five Peace Band [Concord Records]
Remembrance, John Patitucci Trio [Concord Jazz]
The Bright Mississippi, Allen Toussaint [Nonesuch]

Best Large Jazz Ensemble Album

Legendary, Bob Florence Limited Edition [MAMA Records]
Eternal Interlude, John Hollenbeck Ensemble [Sunnyside]
Fun Time, Sammy Nestico And The SWR Big Band [Hänssler]
Book One, New Orleans Jazz Orchestra [World Village]
Lab 2009, University Of North Texas One O'Clock Lab Band
 [North Texas Jazz]

Best Latin Jazz Album

Things I Wanted To Do, Chembo Corniel [Chemboro Records]
Áurea, Geoffrey Keezer [ArtistShare]
Brazilliance X 4, Claudio Roditi [Resonance Records]
Juntos Para Siempre, Bebo Valdés, Chucho Valdés [Calle 54]
Esta Plena, Miguel Zenón, [Marsalis Music]

Best Instrumental Arrangement

Emmanuel, Jeremy Lubbock, arranger
 (Chris Botti & Lucia Micarelli) From: In Boston [Columbia]
Hope, Vince Mendoza, arranger
 (Jim Beard & The Metropole Orchestra) From: Revolutions
 [Sunny Side Records]
Slings And Arrows, Vince Mendoza, arranger
 (Chuck Owen & The Jazz Surge)
 From: The Comet's Tail [MAMA Records]
Up With End Credits (From Up), Michael Giacchino, arranger
 (Michael Giacchino)
 From: Up — Soundtrack [Walt Disney Records]
West Side Story Medley, Bill Cunliffe, arranger
 (Resonance Big Band)
 From: Resonance Big Band Plays Tribute To Oscar Peterson
 [Resonance Records]